

Hamuř III

– DEMİRCİ · 07 Haziran 2024

HAMUŐ – III (KAVİL)

/
řiirde neymiř
saçmalık
oysa yaşamak için
saçmalıkların künyesinde üşümeyi şart biliyor şimdi bu "adam"
/

III

bahar
önceden bir çocuęun bařak saçlarında belirirdi
ömürdeki vuslatı olmayan saçaklarda saklanırdı nazenin
ve bir buse değerdi alınına ansızın
bir çocuk ise
annenin ellerinde paklanırdı, can-sızın

aşk
kömür saçlarda debelenen zelim bir kavimdi
çözölemeyen bakışıyla siyah gözlü dehlizler
ięfal etmiřtir
düş düşkünü çocukluğumu

geç bir vakitte
erken giden gençliği yakalama anlamsızlığıyla
erken gelen yaşlılığımı, kıskanırım

zifiri kesilmiş bir gecede
şehir gözlü kızın kulesini aydınlatır
yüz binlerce kandil
hiçbirinin işiğına kanmayıp
bir tek köprüye muhatap bırakırım asılmayan yanlarımı
sonbahar yıldığını bir tarih oturur beynimin ücrasındaki banklara
řehre bir ihanet gibi gözükse de

aydınlığın karanlık sokaklarında gezmek
kristal güneşimin ölmeyeceğini
en iyi Haliç'e düşen gölgeler anlatır

gece
bir devrimci gibi ayak basmıştır koynuna halkçı rüyalarımın
artık bir adım öteye kaçamam
sırtımdaki kambur büyür
tek gözü açık uyuyan şeytan tetiktedir
hasır altı ettiğim köprülerin boğumlu narası için
besili korkular fırlar gözlerimin yuvalarından
başıma kadar çekebileceğim bir yorgan bile yoktur
şarkılarımın nakaratını ezberlemiş müşküller sultanı sırtlan
içini boşalttığım kent yığınlarına aşına

alfabeme dönüşür fıyakasız aşklar
ve gözlerinden sevdiğim her şeye koca bir susuş olurum
bir susuş kalırım
çığlıklar değmiş sokak türkülerinde
artık adam akıllı bir son bile olamam
sesim artık ben'im değil
sanki başkası konuşuyor
ben dinliyorum

ben değil
adım beni unutmaya başladı
çünkü ben
yaşamak için yazmayı seçtim

kimseler söylemesin anneme
her ayrıntının tenimde yara izi olduğunu
bak, kapısı vuruluyor seken dalgınlığımın
kim geldi dersin
ah! yine mi şu kırılğan korkularım
kaşlarımı çatıyorum
bense teknil kentler alnımı dövüyor sanıyorum
ve annem
en anne sesiyle
"oğul ağlıyor yine, eli saçlarında

oğlum, yine saçlarından mı başladın yaşlanmaya"

sustuğum yılların getirdiği
toylukların esaretinde geçirdiğim gençlik telaşları
saçlarımın arasında saklanır
gözlerimin içerisine oturan hüzünbaz nefret
aklımın çizgilerinden emare
heyecanlarım ağlamalarımın yankısında ıslanır
asılı köprüleriyle şehir gözlü kadın
saçlarıma dokunamayacak kadar yasaktır
ve ben her sabah
umutla tarayacak kadar
rüzgarı emanet ederim
saç(ak)larıma

tüm aldıkların seninle gitmedi halbuki
kalanlarda bende deđildi aslında

bitmiyor intihar edeceklerim
içimde iki kişilik boşluklar artıyor
iç güvey yalnızlıklarına misafır geliyor iyileşmiş bir telaş
miskin bir hezimet
iliklerime bulaşan fıyakasız festivallerimi trajedilere peşkeş çekiyor
dört yanım
ölesi tutmuş bir yakamozun kıyılarıma bıraktığı süt liman bir tortu
solfejlere aşk libasını giydirip
azarlanmış merhametlere düştüğüm şerhler
reddettiğim yalnızlıklarda sızıp kalmış
bende benzemiyorum kendime
ve içimin solgun şileplerinden duyuluyor artık
münzevi sözlerim

ben Süreka'dan öğrendim
Sevgili'yi öldürmeye gidilen yolda
Sevgili'ye ölmeyi...

demir-ci